

HER İŞİMİZİ ALLAH'IN RIZASI İÇİN YAPMAKLA VAZİFELİYİZ

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا
فِيهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ وَفِي كُلِّ حِينٍ. وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِ الْأَوْلِيَاءِ وَالْآخِرِينَ وَشَفِيعِ الْمُؤْمِنِينَ وَ
إِمَامِ الْمُتَّقِينَ مُحَمَّدٍ الْمُصْطَفَى وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ
وَمَنْ تَبِعَهُ بِإِحْسَانٍ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ. أَمَّا بَعْدُ:

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

*el-Hamdü lillâhi Rabbi'l-âlemîne ham-
den kesîran tayyiben mübâreken fîhi alâ külli
hâlin ve fî külli hîn. Ve's-salâtu ve's-selâmu
alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîne ve şefîi'l-
müznibîn ve imâmi'l-müttakîn Muhammedi-
ni'l-Mustafâ ve alâ âlihî ve sahibihî ve men
tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.*

Emmâ ba'd:

Çok sevgili ve çok değerli kardeşlerim!

Hepinize candan dua ediyorum, teşekkür ediyorum. Kısa bir zaman dilimi içinde çok mutlu oldum. Sevdiğim kardeşlerimi görüp hasretlik tazelemesi yaptığım için ve yeni kardeşlerimle karşılaştığım için bu şartları hazırlayan kardeşlerimizden Allah razı olsun. Sâir hizmetleri meşkûr olsun. Allahu Teâlâ hazretleri hepinizden razı olsun.

Bir mü'min bir mü'mini Allah rızası için ziyaret ederse Allah onu sever; muhakkak sever, mutlaka sever. Bu ziyaretler de Allah rızası için olduğundan, "Görüşelim, buluşalım..." diye hasretlik gidermek için olduğundan, dilerim ki Cenâb-ı Hak hepinizi sevgili kullarından eylesin.

Tabii zaman çok az. İki gün, iki buçuk gün az bir zaman. Zaten zaman sınırlı, sayılı olunca çok çabuk geçermiş. Yunus Emremiz, o mübarek zât, kendi zamanının özel ifadeleriyle; "Tez geçer sağlıklı gün." diyor. Sayılı gün çabucak geçiverir, birden bitiverir. Tatlı tatlı zamanlar da çabuk geçer. İzdıraplı dakikalar bitmek bilmez. "*Şeb-i yeldâyı münecimle muvakkıt ne bilir, Mübtelâ-yı gama sor kim geceler kaç sâ'at*" diyor şair. "Yılın en

uzun gecesini takvimciler nereden bilsin, asıl sen dertli insana sor bakalım, en uzun gece hangisiymiş?” diye. Hakikaten zaman geçmez. Bir yeri ağrıdı mı insanın, hasta oldu mu, gece uykusuz inlerken sabah bir türlü gelmez. “Sabah gelse de, doktorlar viziteye gelse de derdimi anlatsam...” diye bekler; saniyeler geçmez. Güzel günler de çabuk geçer.

Allah tekrar tekrar güzel günlerde, güzel yerlerde, güzel vesilelerde sağlıklı âfiyetle buluştursun.

Güneş de yüzümüze güldü elhamdülillah, yer de yeşillikler arasında sakin bir yer olduğu için sanırım bu kısa günler içinde sıkılmadınız.

Allah hepinizden razı olsun.

Bu toplantının ilk amacı Allah’ın rızasını kazanmak. Çünkü biz her işimizi Allah’ın rızası için yapmakla vazifeliyiz. Yapabildiğimiz kadar o amaçla yapıyoruz. Kusurlarımız varsa Allah affetsin. Muhakkak vardır, beşer şaşar. Daima, hep, her zaman pür hatayız. Suçumuz kusurumuz çoktur.

Namazı güzel kılamayız da *es-selâmu aleyküm ve rahmetullah, es-selâmu aleyküm ve rahmetullah* dedikten sonra *Estağfirullah el-Azîm, estağfirullah el-Azîm, estağfirullah el-Azîm* deriz. Çünkü huzura layık davranışı yapamamışızdır. Gönlümüzü kaydırmışızdır. Dünya işleri aklımızdan silinmemiştir. Hata-mız vardır. Cenâb-ı Hakk'ın dergâhına, O'nun şânına layık ibadeti yapamayız.

Allah bizim kusurlarımızı bağışlayıp, kusurlarımıza nazar etmeyip rahmetine bizi mazhar eylesin. Davranışlarımızı rahmetine bahane eylesin.

a. Allah İçin Birbirini Seven, Ziyaret Eden İnsanların Mükâfatı

Bunlar birer bahanedir. Yoksa birer değerli iş değildir. Her işimiz çünkü değersizdir, kusurludur. İlk önce Allah rızası için toplandık. Allah razı olsun. Sevap hâsıl olmuştur. Bir insan bir yere Allah rızası için yürür giderse o cennetlik olur. Çünkü Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfinde buyuruyor ki:

Dünya üzerinde eski zamanlarda bir kulun mertebesi, makamı, derecesi, mânevî durumu çok iyi imiş. Melekler de bakıyorlar-

mış, iyi; ama kendisinde böyle bir olağanüstü ibadet, taat, gayret görünmüyor. Demişler ki;

“Yâ Rabbi! Biz bu kulunun bu makama nasıl ulaştığını, bu kadar yüksek sevabı nasıl kazandığını bilemiyoruz.”

“Takip edin onu.” buyurmuş.

Peygamber Efendimiz'in bildirdiği bir olay bu, biz bilemezdik.

“Takip edin.”

Melekler takip etmişler, insan sûretinde yolda giderken karşısına çıkmışlar. Sormuşlar:

“Nereye gidiyorsun?”

“Falanca yerde bir kardeşim, arkadaşım, dindaşım, sevdiğim bir dostum var, onu ziyarette gidiyorum.”

“Peki” demiş melek, ama insan sûretinde...

Melekler insan sûretinde gelebilir mi, onu da söyleyeceğim. Gelir. Gelebilir. İnsan sûretinde senin karşına da gelebilir mi şu sırada?

Gelebilir.

Neler olduğunu anlatacağım, misallerle göstereceğim.

Melek;

“Peki niçin gidiyorsun oraya, bir işin mi var?” demiş.

“Hayır.”

“Bir alacağın mı var?”

“Hayır.”

“Bir vereceğin mi var?”

مَا مِنْ عَبْدٍ مُسْلِمٍ أَتَى أَخَاهُ فِي اللَّهِ تَعَالَى يَزُورُهُ
إِلَّا نَادَى مُنَادٍ مِنَ السَّمَاءِ: أَنْ طِبْتَ وَطَابَتْ لَكَ
الْجَنَّةُ، وَإِلَّا قَالَ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ فِي مَلَكُوتِ عَرْشِهِ:
عَبْدِي زَارَنِي وَعَلَى قِرَاهُ، وَلَنْ يَرْضَى اللَّهُ تَعَالَى
لَوْلِيهِ بِقَرَى دُونَ الْجَنَّةِ

Yani çeşitli ihtimalleri sormuş.

“Değil, değil, değil...”

“Peki niçin gidiyorsun?”

“Ben onu Allah için seviyorum da Allah için ziyarete gidiyorum.”

O zaman meleğin cevabı, Arapça hadisteki ifade şöyle:

Tıbte ve tâbet leke'l-cennetü.

kutke tabe yetubuda mâzi siygası; “Sen tayyib oldun. Ne hoş, ne iyi oldun. Ne hoş iyi bir iş yaptın!” mânasına. Yani *kut* kelimesi ile ilgili değil, o iki de ile bu *hı'* ye de ile kıtları ayrı yani *kıtke* “Ne iyi iş yaptın, aşk olsun sana! Aferin sana!” demek.

Kuttke ve tâbe men şâke. “Ne güzel bir yol tutturmuşsun! Yürüyüş yerin, yolun ne kadar güzel, Allah'ın rızasına uygun!”

Ve tâbet leke'l-cennetü. “Cennet de sana ne hoş yakışır ya! Ne güzel olur, yakışır!”

Oradan diyorum, “İnşaallah cennetlik etsin.” diye. Ümit yani... Allah'ın rahmetinden ümitliyiz ya, ümit kesmiyoruz ya... İnşaallah bize de cennete girersen ne hoş olur. Ama *vetabet leke'l-cennetü.*

Melekler insan sûretinde gelir, görünürler mi?

Evet, gelirler. Kur'ân-ı Kerîm'de delili var. İbrahim *aleyhisselâm*'a geldiler. İbrahim *aleyhisselam* onları hemen misafir etti. Fakat

yemek sunduğu zaman hemen bir kurban kestiyi, sundu. Ellerini uzatmayınca şaşırıldı. Sonradan onlar dediler ki; “Biz azap melekleriyiz. Kavme azap indirmeye geldik.” diye söylediler. Gelenlerin insan olmayıp melek olduğunu İbrahim *aleyhisselam* bile anlamadı. Sonradan onlar açıkladılar.

Cebrail hadisi var, Hz. Ömer tarafından rivayet ediliyor. Bir keresinde ashabıyla otururken Peygamber Efendimiz’in yanına bembeyaz, tertemiz elbiseli bir zât geldi. Baktılar, hiç tanıdıkları bir şahıs değil. Kalabalıktan atladı atladı, Peygamber Efendimiz’in yanına kadar geldi. Önüne oturdu, dizini dizine değdirdi. Herkes şaşırıldı. Herkes öyle yapamıyor; insana “Bu ne samimiyet, ne oluyoruz?” derler. “Ya sen de atladın, nasıl oluyor?” derler. Yani o manzarayı düşünürken ben öyle düşünüyorum. Dizini dizine dayadı, Peygamber Efendimiz’e dedi ki;

يَا رَسُولَ اللَّهِ مَا الْإِسْلَامُ؟

Ahbirnî yâ Resûlallah, me’l-İslâm? “İslâm nedir, bana bilgi ver yâ Resûlallah?”

Peygamber Efendimiz de İslâm'ın şartlarını saydı; "İslâm'ın şartları şunlardır." diye, çoluk çocuğumuza öğrettiğimiz şeyleri saydı.

Bu dedi ki;

صَدَقْتَ

Sadakte. "Doğru söyledin."

Herkes yine şaşıldılar. Peygamber Efendimiz'e samimi samimi, senli benli soru soruyor; Peygamber Efendimiz de cevap verince "Doğru söyledin." diyor. Biraz gariplerine gitti, yani şaşıldılar. Sonra dedi ki;

فَأَخْبِرْنِي عَلَى الْإِسْلَامِ؟

Fe-ahbirnî ale'l-imân. "İman nedir, onu bildir."

Peygamber Efendimiz imanın şartları dediğimiz şeyleri de saydı. Dedi ki;

صَدَقْتَ

Sadakte. "Doğru söyledin."

Fe-ahbirnî ale'l-ihsân. "İhsan ne demek, onu da söyle."

İhsan ne demek kelime olarak, önce ben açıklayayım: “Bir şeyi hasen yapmak, güzel yapmak, hüsünlü yapmak, uygun yapmak.” demek.

“İhsan nedir?” diye sordu, yani “Güzel yapmak nedir?” diye soruyor.

Neyin güzel yapılması kastediliyor soruda?

“İyi kulluk, güzel kulluk nasıl yapılır, en güzel kulluk ibadet nasıl olur?” diye soruyu soran onu soruyor.

Peygamber Efendimiz cevap veriyor, kulluğu güzel yapmak, iyi kul olmak nasıl olur, tarif ediyor:

الْإِحْسَانُ أَنْ تَعْبُدَ اللَّهَ كَأَنَّكَ تَرَاهُ

el-İhsânu en ta'buda'llâhe ke-enneke terâhu. “İhsan, Allah’a sanki O karşıdaymış, O’nu görüyormuşsun gibi ibadet etmendir.”

İyi kulluk bu.

فَإِنْ لَمْ تَكُنْ تَرَاهُ فَإِنَّهُ يَرَاكَ

Fe-in lem tekün terâhu fe-innehû yerâke. "Çünkü her ne kadar da sen O'nu görmüyorsan da, göremesen de..."

Tecelli etse de göremezsın. Çünkü Musa *aleyhisselam* "göreyim" dedi. "Yâ Musa, göremezsın! Yalnız Ben dağa tecelli edeyim, dağ dayanabilirse, bakalım gör. O zaman belki görürsün." dedi.

فَلَمَّا تَجَلَّى رَبُّهُ لِلْجَبَلِ جَعَلَهُ دَكًّا وَخَرَّ مُوسَى صَعِقًا

*Felemmâ tecellâ rabbuhû li'l-cebeli ceal-elû dekken ve harra Mûsâ saikâ.*¹

Tur dağına Cenâb-ı Mevlâ bir tecelli eyleyince Tur dağı parça parça parçalandı. Musa *aleyhisselam* baygın yere düştü.

Yani tecelli etse de göremez.

لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ

*Lâ tudrikuhu'l-epsâru ve hüve yudriku'l-epsâr.*² Gözlerin O'nu görmeye tâkati yok. Her ne kadar sen O'nu göremesen de O seni görüyor.

¹ 7/A'râf, 143.

² 6/En'âm, 103.

Ama anlıyoruz ki Allah' a en güzel ibadet etmenin, kulluk etmenin şekli neymiş?

Sanki O'nun karşısındaymişsın, O'nu görüyormuşsun gibi ibadet etmek. Çünkü O seni görüyor. Çünkü O her yerde hâzır ve nâzır.

Bir de dedi ki;

“Kıyamet ne zaman kopacak?”

Peygamber Efendimiz'in cevabı çok dikkat çekici:

مَا الْمَسْئُولُ عَنْهَا بِأَعْلَمَ مِنَ السَّائِلِ

Me'l-mes'ûlu anhâ bi-a'leme mine's-sâili. “Bu konuda soruyu sorandan kendisine soru sorulan daha bilgili değil.”

Cebraîl; “Senden ben daha bilgili değilim, sen ne kadar biliyorsan ben de o kadar biliyorum.” dedi, zaman söylemedi. Çünkü kıyametin ne zaman kopacağı gayb-ı mutlak-tır, onu Cenâb-ı Hak bilir.

لَا يُجَلِّئُهَا لِوَقْتِهَا إِلَّا هُوَ

*Lâ yücellîhâ li-vaktihâ illâ hüve.*³ “Ancak Allah bilir, kıyametin zamanını mahlûkat, kullar bilmez”.

Böyle cevap verdi.

“Peki o zaman madem zamanı belli değil, kıyametin eşrâtı, alâmetleri nedir, onları söyle.” dedi.

Peygamber Efendimiz onları sıraladı. Sanki bugünü tasvir etti: “Ahlâkın bozulmasıdır.” dedi. “İyi insanların hor hakir olmasıdır.” dedi. “Kız çocuklarının bile şımarmasıdır, bozulmasıdır; ana babaya âsi olmasıdır.” dedi. Kıyamet şartlarını söyledi. Sonra;

“Doğru söyledin.” dedi, kalktı gitti.

Bu adam kim?

Herkes gördü. Bu olayı Hz. Ömer rivayet ediyor. Herkesin gördüğü beyaz elbiseli bir insan; bu adam kim?

Elbisesi beyaz, tozlanmamış, seyahat alâmeti yok. Oralı olsa bilecekler, orada oturan bir kimse değil. Uzaktan gelmiş bir kişi olsa; terleyecek, Arabistan burası, elbisesi

---

³ 7/Â'râf, 187.

tozlanacak, bu kadar beyaz olmayacak. Yoldan dönen bir insanın böyle beyaz olması mümkün değil.

Kalktı gitti. Gidince Peygamber Efendimiz;

“Kimdir bu, bildiniz mi?” diye sordu.

“Allah ve Resûlü bilir.” dediler.

Onların sözleri daima böyleydi: **اللَّهُ وَرَسُولُهُ**

أَعْلَمُ *Allahu ve Resûluhû a'lemu.* “Allah ve Resûlü bilir.”

Allah bilir, Resûlüne bildirdiği için Resûlü de bilir. Bildirmezse bilmez, bildirdiği kadarını bilir, bildirmediğini bilmez. Bazen “üzülmesin” diye bildirmez. Bazen bir hikmete mebnî olarak olayın bir tarafını bildirmez. Bu hususta âyetler de var. Allah’ın bildirdiği kadarını bilir.

“Allah ve Resûlü bilir.” dediler.

Peygamber Efendimiz dedi ki;

“Bu Cebrail *aleyhisselam*’dı, size sorulu cevaplı dininizi öğretmek için geldi, bu soruları ondan sordu.”

Yani melekler insan şeklinde, bizim gibi kimselerin görebileceği şekilde de karşısına gelebilirler. Peygamber Efendimiz’in zamanında gelmiş.

Sonra?

Sonra da gelmiş.

Bugün?

Bugün de gelebilir. Belli olmaz.

Ama sen onun melek olduğunu anlamazsın. Kapıdan kovarsın, hakaret edersin. Biraz sonra pişman olur, gidersin, arkasından bakarsın ki sokakta kimse yok. “Hay Allah! İmtihanı kaybettim!” dersin.

Şimdi elhamdülillah sevap hâsıl olmuştur. Temenni ediyoruz, umuyoruz, Allah’ın rahmetinden diliyoruz ki Allah bizi rahmetine erdirsin. Bize sevap versin. Biz fukarâyız.

يَا أَيُّهَا النَّاسُ أَنْتُمُ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ

الْحَمِيدُ

*Entümü'l-fukarâu ila'llâh. Vallâhu hü-
ve'l-Ğaniyyü'l-hamîd.*

O da zengin, Ganî...

غَنِىٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ

*Ğaniyyün ani'l-âlemin*⁴ "Zenginlerin en zengini..."

"İsteyin." diyor. Kendisi teşvik ediyor.

وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

*Ve kâle rabbükümü'd'ûnî. "Bana dua edin." Estecib leküm.*⁵ "Veririm." diyor. Kendisi emrediyor.

İstiyoruz yâ Rabbi, hem de neler istiyoruz... Cennette köşkleri istiyoruz. Senin Rıdvân-ı ekberine ermeyi istiyoruz. Yâ Rabbi! Peygamber Efendimiz'e cennette komşu etmeni istiyoruz. Dünyada da âhirette de aziz bahtiyar etmeni istiyoruz. İki cihanda mesut olmak istiyoruz. Kimsenin önünde hor zelil düşmemek istiyoruz. Kahrına, gazabına uğramamak istiyoruz. Cehenneme atılmamak istiyoruz. Affedilmek istiyoruz.

⁴ 3/Âl-i İmrân, 97.

⁵ 40/Mü'min, 60.

İstemek kulun şânından; çünkü fakiriz. Vermek O'nun şânından; çünkü âlemlerin Rabbi.

Allah'ın rahmetini istiyoruz. Allah rahmetini bize ihsan etsin.

Burasını mescit yaptık, burası O'nun evi oldu. Mescitler Allah'ın evleridir. Burası Allah'ın evidir. Allah'ın evine geldik. Allah'tan ikrâm istiyoruz. Ev sahipleri misafirlere ikrâm eder.

Allah bizi rahmetine, bildiğimiz bilmediğimiz her türlü hayırlara erdirsin.

b. 21.Yüzyıl Tevhid Asrı olmalı Ama Nasıl?

Tanışma oldu, birbirimizi tanıdık, gördük. Bir muhabbet oldu. O da tamam. Ama bizim bu toplantılardan bir amacımız da bilgilendirme, bilgimizi ilerletmektir. Bu tam olmadı. Çünkü günler kısaydı. Çünkü konuşmacı olarak çağırdığımız her insan vize alamadı, buraya gelemedi. Yoksa biz Türkiye'nin en meşhur profesörlerini çağırırız, en selâhiyetli kişilerini çağırırız. Bir hafta burayı tutarız. Saygın üç tane konuşma koyarız. İyi bir bilgilendirme olurdu. Bu sade şöyle bir teşehhüd

miktarı, şöyle baldan bir parmak yalamak gibi bir şey, yani hafif bir şey oldu.

Ama bir şey daha var: Müslümanlar bir araya geldi mi, birbirleriyle istişare yaptı mı,

وَأَمْرُهُمْ شُورَى بَيْنَهُمْ

*Ve emrühüm şûrâ beynehüm*⁶ aralarında meşveret yaptılar mı Allah sever, bereket hâsıl olur.

Tabii bu toplantı çok bilimsel bir toplantı olamadı. Çok bilimsel konuşmalar olmadı. Dün iki tane konuşma oldu. İçeride daha çok konuşabilecek kardeşlerimiz var; hoca kardeşlerimiz, öğretmen kardeşlerimiz var. Bu kadarla iktifâ ettik.

Ben de o arada bereket hâsıl olsun diye, Peygamber Efendimiz'in şefaatine erelim diye arada hadîs-i şerîfler okudum. Arkadaşlarım düşüncelerine ben müdahale ettim. Diyorum ki;

“Bu kadar arkadaş bir araya gelmişken bir de müşavere yapalım, meşveret yapalım, istişare yapalım aramızda, onun sevabını da

---

⁶ 42/Şûrâ, 38.

alalım. Çünkü istişareden bereket hâsıl olur, güzel şeyler olur.”

Neyin istişaresi?

2000 yılına giriyoruz. Az kaldı. Ekim, Kasım, Aralık, ondan sonra 2000 yılı. 2000 yılı önemli bir rakam. Yuvarlak bir rakam. Bir yüzyılın başlangıcı. Yeni yüzyıl, yani yeni bir yıl değil, aynı zamanda yeni bir yüzyıl. Bu yeni yüzyılda İslâm hâkim olacak, evelallah. Allah'ın izniyle müjdeler öyle. Yeni yüzyıl, yani yirmibirinci yüzyıl İslâm'ın yılı olacak. Hiç ümidinizde sarsıntı olmasın; İslâm'ın yılı olacak. 2000 yılına ben kardeşiniz “tevhid yılı” dedim.

Neden?

Böyle bir şeyi ilk önce ben atayım ortaya, sevap alayım diye. Bezirganlık düşündüm, ticaret düşündüm. “2000 yılı tevhid yılı olsun.” dedim. Arkadaşlar da bu işi sevdiler. Katılanlar da sevap alır. Ben de ilk fikri attığım için ben de sevap alırım diye ümit ediyorum.

2000 yılı ne yılıdır?

Tevhid yılıdır. *Lâ ilâhe illallah* yılıdır. Allah var, şerikî nazîri yok; sadece O'na ibadet edilir.

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

*İyyâke na'budu ve iyyâke nestaîn*⁷ yılıdır.

Başka şeylere tapılmaz; heykellere tapılmaz, putlara tapılmaz, atlara tapılmaz, itlere tapılmaz, öküzlere tapılmaz, aya güneşe yıldıza tapılmaz, resimlere tapılmaz, üçe tapılmaz, ikiye tapılmaz... İkilik yok, birlik var. Yanlız bunda dirlik var.

Dirlik ne demek?

“Hayat, dirilik” demek.

İkilik yok, birlik var; yalnız bunda dirlik var. Yanlız bundadır felah, kurtuluş. Felah yalnız bundadır: *Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah*. “Allah'tan başka ilah yoktur, mâbud yoktur, tapılacak yoktur, tapınılacak yoktur. Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz hazretleri de -bizim gözümüzün nuru, gönlümüzün sürûru, başımızın tacı Efendimiz hazretleri de- O'nun Resûlüdür.”

---

⁷ 1/Fâtiha, 5.

Bunu herkes bilecek. Herkes duyacak, bilecek. Saklanmaz gayri bu gerçek, artık saklanmaz bu...

Yaprak yaprak, çiçek çiçek her yere ne yazacağız?

“Hak yol İslâm!” yazacağız. Her yere... Maddeten ve mânen, kanben ve kalben, kalplerimize İslâm yazacağız.

Nasıl olacak bu?

Nakşedeceğiz.

Biz neyiz?

Nakkaşız. Bizim işimiz nakış. Kalbimize *Allah* yazacağız. Göğsümüzden *Lâ ilâhe illallah* fışkıracak. *Elifler* fışkıracak, *lamlar* fışkıracak, *Lâ ilâhe illallah* fışkıracak... Yaprak yaprak, çiçek çiçek her yere “Hak yol İslâm!” yazacağız. Maraşlılar’ın bu işe önderliği vardır, sözlerinde de önderliği vardır, hareketlerinde de önderliği vardır; bir yarıştı bu, onu yarışacağız.

2000 yılına giriyoruz, tevhid yılına giriyoruz. Sizden önceki selef-i sâlihînimiz, başta asr-ı saadetin mübarekleri, ashâb-ı kirâm

rıdvânullâhi aleyhim ecmaîn hazretleri ömürlerini İslâm'a vakfettiler.

Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in mesleği ne idi?

Manifaturacıydı; bezzâz.

Hiç duydunuz mu?

Duymadınız. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'in mesleğini bilmezsiniz. Ötekisini bilmezsiniz, berikisini bilmezsiniz...

Çünkü onların asıl işi İslâm'a hizmet idi ve İslâm'a hizmet için hayatlarını bahşetmişlerdi. Öyle yaşadılar, o yolda öldüler, şehit oldular.

Kaç tanesi Hicaz'da medfundur?

Çoğu diyâr-ı gurbetlerde İslâm'ı yayarken ruhlarını teslim ettiler, Mevlâ'ya kavuştular.

Semer kand'a gittim, orada sahabe kabirleri... Mısır'a gittim, orada sahabe kabirleri... Doğu Anadolu'ya gittim, orada sahabe kabirleri...

Doğu Anadolu'nun neresi?

Doğu Anadolu Hz. Ömer zamanında müs-lüman olmuş, tam İslâm ülkesi! Ta Hz. Ömer zamanında İslâm'a girmiş bir yer orası... Di-yarbakırlar, Mardinler, Maraşlar, ta kuzeyde Elmaraştı vesaire, ta o zamanlardan ne mü-barekler yetişmiş oralarda... İslâm diyarı, sahabe kabri dolu oralarda... Damgalı, kalite belgesi damgası üzerinde... Oralari ilk anda fethettiler. Onlar vazifelerini yaptılar, onlar Mevraları'na kavuştular.

Şimdi sıra bizim! Tarık b. Ziyad Cebel-i Tarık boğazından ordusuyla geçtikten sonra gemileri yaktı. Biz de gemileri yakacağız; geri dönmek yok. Onlar İspanya'yı fethettiği gibi biz de cihanı fethedeceğiz. *Lâ ilâhe illallah* diye diye gönülleri fethedeceğiz. Putları yere sereceğiz.

Niyetimiz büyük konuşmak değil; niyeti-miz böyle! İnsanın kıymeti himmeti kadardır.

Senin kıymetin ne? Esir pazarında satıl-san kaç para edersin?

Beş para etmem ama benim arzum, niye-tim güzel; "Ben İslâm'ı, hakkı, imanı, Allah'ın razı olduğu inancı yeryüzüne hâkim kılmak istiyorum! Bunun için çalışırım, bu yolda ölü-

rüm! Belki görürüm, belki benden sonrakiler görür...”

Allah göstersiz. Yakın zamanda göstersiz. İslâm'ın her yere hâkim olduğu, *Lâ ilâhe illallah* bayrağının her yerde dalgalandığını, akl-ı selîmin, dîn-i mübînin her yere hâkim olduğunu Allah göstersiz.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Şu fâni dünya için bu yaşa kadar yaşadık, çalıştık. Bu 2000 yılından sonra, bugünden sonra biz dinimize hizmet için, Allah'ın rızasını kazanmak için; *İlâhî ente maksûdî ve rıdâke matlûbî* diyoruz. Allah'ın rızasını kazanmak için ne yapalım, gelin bunun istişaresini eyleyelim. Ne yaparsak kararları alalım, düşünelim, taşınalım. Ondan sonra birbirimize fikirlerimizi söyleyelim, ona göre hareket edelim. Bundan sonra gayri bizim işimiz *Lâ ilâhe illallah*'ı insanlara öğretmek, İslâm'ı yaymak.

Bazıları da hevesleniyorlarmış ki; “Artık müslümanlar dinlerini unuttu, epeyce gevşedi, sulandı, zayıfladı; durum epeyce uygun hâle geldi. Artık bir hamle yaparsak onların hepsini İslâm'dan kopartırız, şaşkırtırız, sapıtı-

rız, ayartırız, kandırırız...” Bazıları da öyle şeylere heves ediyormuş, onları duydum, heveslenmişler.

Zaten heves hevesten ibaret değil. Eski mecmuaların birinde okumuştum ki; 1900 yıllarının başlarında karar almışlar. Demişler ki;

“Müslüman ülkelerde öyle sinsi hareket edelim ki...”

Ben kararları okudum. Keşke kütüphanem elimin altında olsaydı da belgeyi aynen size okusaydım. Ama hatırımda kalanlarıyla naklediyorum. Demişler ki;

“Müslüman ülkelerinde öyle sinsi davranalım ki...”

Tabii onlar “sinsi davranalım” demiyorlar, ben söylüyorum; duygusal olarak size aktarıyorum, biraz duygularımı da katarak anlatıyorum.

“Öyle sinsi davranalım, öyle sinsi davranalım ki onları İslâm’dan uzaklaştırmak istediğimizi, kendi dinimize çekmek istediğimizi onlar hiç anlamasınlar, hiç farkına varmasınlar, uyusunlar, uykudan uyanmasınlar. Biz

öyle çalışalım ki bunlar yavaş yavaş bizim gibi giyinmeye başlasınlar, bizim gibi yemek yemeye başlasınlar, bizim gibi düğün yapmaya başlasınlar, bizim gibi ev döşemeye başlasınlar, bizim gibi hayat sürmeye başlasınlar. O hâle gelsin ki onlarla bizim aramızda hiç fark kalmasın. Bir fark kalsın; onlar müslüman, biz değil, biz başkayız. Ondan sonra onlara; ‘Ya aramızda bir fark yok.’ diyelim, kendi dinimize çekiverelim, arkadan itiverelim, uçuruma atıverelim!”

Öyle düşünmüşler. Bu onların büyük bir meclislerinde alınmış bir karar.

Müslümanlar için böyle tasarımlar tasarlayan başka topluluklar da var. “Bu müslümanların birliğini beraberliğini nasıl bozuyoruz, aralarına fitneyi nasıl sokuyoruz, birbirlerine nasıl düşman ederiz, birbirleriyle nasıl çarpıştırıyoruz, ülkelerini nasıl parçalarız, nasıl istila ederiz?..” diye düşünen başka topluluklar var. Onların da aldıkları kararlar var, onlar “protokol” diyorlar. Protokoller var. O protokoller aynen işlemiştir. Viyana protokolü var [vesaire...] O protokoller on yıllardan beri aynen işlemiştir. 1900 yılının başlarından 100

yıl içinde müslüman ülkelerde bayağı dediklerini tutturmuşlardır. Müslümanlar artık gayrimüslimler gibi giyinir, gayrimüslimler gibi evlenir, gayrimüslimler gibi yaşar, gayrimüslimler gibi gelin olur, gayrimüslimler gibi güvey olur, gayrimüslimler gibi kazanır, gayrimüslimler gibi tokalaşır... Gayrimüslimler gibi, gayrimüslimler gibi, gayrimüslimler gibi... Her şeyi onlara benzemiştir, ayırt edemezsin. Bir tek simalarından ayırt edersin.

“Bunların hangisi müslüman, hangisi değil?”

“Valla bu biraz esmerce, bu biraz daha böyle şark tipinde; herhalde bu ya İtalyan’dır İspanyol’dur, ya da Türk’tür...”

Öyle anlarlar.

Bizleri biraz İspanyollar’a, İtalyanlar’a benzetiyorlar; çünkü Tarık b. Ziyad İspanya’ya biraz geçmiş; bizden birileri oralara hâkim olduğu için... İspanya’yı geçmiş değil, Fransa’ya geçmiş, İsveç’e geçmiş. İsveç, İsviçre’ye [gitmiş,] oraları almış; kitaplarda var ama bize öğretilmiyor. Fransa’nın ortasına kadar gelmişler. Bunlar tarihte bilinen... Pireneler’i geçmişler. Pirene sıradağlarını, İs-

panya'yla İtalya arasındaki yerleri aşmışlar, öbür tarafa gitmişler.

İngiltere'de kralın birisi müslüman olmuş. Müslüman para bastırmış; *Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah* diye. Newcastle'da ben onu sordum. "Tarihte bir kralınız varmış sizin, İslâm'ı kabul etmiş..." diye. Dediler ki;

"Böyle eski krallardan bahsediyorlar. Bir tanesi putperest olmuş..."

Putperest filan değil, müslüman olmuş; *Lâ ilâhe illallah* diyor, puta tapmıyor, "Allah var, şerîki nazîri yok!" diyor.

Norveç'in yanındaki İsveç'ten kral mektup yazıyor İspanya'ya; "Şu benim gönderdiğim talebeyi, oğlumu medreselerinizde okutunuz, ne isterseniz yapınız." diye. Kral çocukları İspanya'da okumuş; İspanya müslümanken, Endülüs iken, Kurtuba iken...

En büyük tefsir kitaplarından birisi hangisidir?

İmam Kurtûbî'nin *el-Câmi' li-Ahkâmi'l-Kur'ân-ı Kerîm*'idir. Muazzam bir eserdir, en sevdiğim tefsir kitaplarından biridir. Çok gü-

zel bir usulle yazılmıştır, çok güzel bilgileri ihtivâ eder. Şimdi şu sıralar Türkçe'ye de tercümesi yapılıyor.

Öyle imamlar yetişmiştir ki tarihe böyle imza atmışlardır, tarihe şan vermişlerdir, İslâm tarihinin medâr-ı iftihârı kişiler olmuşlardır.

Şimdi bizi arada hiçbir fark kalmayacak hâle getirdiler!

Bir mühendis kardeşim anlattı: Sirkeci ile Halkalı arasındaki elektrikli trenin yapılması işini Türkler Fransızlar'la beraber yaptılar. O elektrifikasyon işini bir Fransız firması yaptı. Eskiden oradan 'çuf çuf çuf...' kara tren giderdi; Kumkapı, Yenikapı, Samatya, Yedikule vesaire, öyle giderdi. Sonra elektriklendi orası, her şeyi değiştirdi. İşte o hattı yapan mühendislerden birisi heyet hâlinde Fransa'ya gidiyorlar. Fabrikanın müdürü ile konuşuyorlar. Müdür bunlar artık müşterisi olduğu için, büyük de bir iş olduğundan bunları mâlikânesine çağırıyor. Zengin adam, fabrikatör; şatosu var, mâlikânesi var. Çağırılmış, yemeğe oturmuşlar. Bir kız bir oğlan, bir kız bir oğlan, bir erkek bir dişi, bir erkek bir dişi... Ev sahibi-

nin karısı, yanında misafirlerin heyet başkanı, ev sahibinin kızı, yanında mühendislerden bir tanesi... Onların usullerine göre karma yapıyorlar.

Bizim mühendislerden birisinin yanına ev sahibinin kızı düşmüş. Kız; “Aa!” demiş resmi görünce... Neden demiş?

Çünkü Türk mühendisi, müslüman mühendisin hanımının gelinlik kıyafetini görünce şaşırmış.

Gelinlik kıyafeti nasılmış?

Beyaz duvak, aşağı doğru gelinlik vesaire...

“Aa!” demiş.

“Niye şaşırdınız?”

“Bu bizim kiliseye giderken giydiğimiz gelin kıyafetidir. Sizin gelinleriniz böyle mi giyinir?” demiş kız.

Ben de bu sözü duyuncaya kadar bu işin farkında değildim. Kızın bu sorusu bana anlatılınca düşündüm. Ben de uyandım. Yani uyuyordum. Kızın sorusu üzerine uyandım.

Bizim gelinler nasıl olur?

Söyleyin bakalım... Allı pullu olur. “Allı pullu gelin” diye şarkılar, türküler yok mudur?

Anadolu’da, Maraş’ta, Yozgat’ta, Çorum’da, Çankırı’da, Ankara’da... Allı pullu gelin değil midir?

Bizde al giyinir, başörtüsü örtülür, duvağı örtülür, yüzü görünmez. O al başörtünün üstünde de pullar vardır. Allı pullu gelindir, duvağı vardır.

Ne oldu?

Ama hepsi gitti. Şimdi nasıl düğün oluyor?

Gelinlerimiz tıpkı Fransız’ın kiliseye dinî nikâhı yapmak için gittiği zamanki kıyafeti giyiyor. Ama biliyor mu?

Farkında değil. Bak nasıl uyutmuşlar, nasıl uygulatmışlar...

Eskiden olsaydı diretirdik. “Bırakın o gelinliği, alın bu gelinliği.” deseyleydik, “Ben öyle gâvur kıyafetini almam!” derdik. Ama uyunca uyumuşuz.

Benim şaşırduğım şeylerden bir başkası...

Nasıl aldatıldığımızı anlayın diye söylüyorum. Uyuyanlar varsa uyansın diye söylüyorum. Hepiniz uyanıksınız, en geç uyanan benim; ama yine de söylüyorum.

Allah rahmet eylesin, Edremitli bir akraba ile onlar İstanbul'a geldi diye geziyorduk. Onları Boğaz'a götürdük. Arnavutköy'den, akıntı burnundan Boğaz'a doğru öyle yürürken karşıımızdan tabii gelenler filan var. Biz bir tane aile gördük. "Aferin, mâşaallah ya, bak mantolu kadın..." dedik. "Mantolu, başörtülü kadın; aferin!" dedik. "Hepsi açık geziyor. Aferin, bu kadının hiç olmazsa üstünde mantosu var, başında başörtüsü var." dedik. Manto ve başörtüsü var; biz beğendik. Bizim rahmetli yaşlı akraba dedi ki;

"Acayip yahu!"

"Niye acayip?" dedik.

"Bu kıyafet eskiden madamların kıyafetiydi, müslümanlar eskiden hiç böyle giyinmezdi. Hıristiyan kadınlar böyle manto giyerdi, başörtü örterdi. Şimdi başörtülüyü örten, başörtü ve mantoyu giyen beğeniliyor. Dünya ne kadar değişmiş!" dedi.

Ben o zaman bir daha uyandım. Bak, ne kadar...

Şimdi biz manto mücadelesi vermiyor muyuz? Uzun manto, başörtü filan?

Halbuki onlar İstanbul'daki eski gayri-müslimlerin kıyafetiymiş.

Müslümanlar nasıl kıyafet giyermiş o zaman?

Çarşaf giyerlermiş; kara çarşaf. Kara çarşaf giyilir mi? Ne giyilir?

Hıristiyanın mantosu giyilir. Bak bizi ne noktaya getirmişler! Şimdi herkes kara çarşafa kızıyor. Kıza kara çarşaf giydirmek istesen kıyamet kopar, evden kaçır, anasına babasına karşı gelir. Akrabalar da nasihat eder, hocalar bile derler ki;

“Kızı üzme, raydan yoldan çıkarttırma, evden kaçırma. Bırak onu giysin.”

Ne hâle gelmişiz! Kendi âdetimizi bırakmışız.

Eskiden bizim evlerde ne vardı?

Bizim eskiden evlerimiz nasıl olurdu?

Sedir olurdu. Yüklük olurdu. Raf olurdu. Kandillik olurdu. Bunlar bizim millî, sabit ev eşyamızdı. Sedir yerinden değişmez. Yüklük de sabittir. Sandığımız olurdu; yüklüğe yatağı yorganı koyardık, üst üste şilteler, minderler olurdu. Sonra ne oldu?

Mobilya girdi. *Mobilya* kelimesi *mobil* kelimesine benziyor. Demek *mobilya*, *mobil* kelimesi ile ilgili. *Mobile* "hareketli" demek. Hareket edebilen, taşınabilen eşyaya "mobilya" denmiş. Bizde eşyalar eskiden taşınabilir değildi, büyük ölçüde evde sabitti. Yatak yorgan taşınabilirdi, eşyalar dolaplar sabit olurdu, yüklük dolap vesaire... Maraş'ta, Ankara'da, Edremit'te, köyde, şehirde böyleydi.

Şimdi ne oldu?

Koltuk, komodin, büfe, gardırop, etejer vs. vs. Bu isimler Türkçe değil; çünkü eşyalar da Türk âdeti değil. Rübdeşambır bizde. Eskiden böyle değildi. Rübdeşambır yoktu, hırkası vardı. Hırka gitti, o geldi.

Bunlarla neyi anlatmak istiyorum?

Yemeği nasıl yiyoruz?

Eskiden elle yerdik, elimizi yıkardık. *Bismillâhirrahmânirrahîm*, çorba ise kaşıkla yerdik, ötekisi elle olurdu.

“Ay ne kadar ayıp! Tüh! Vay be, eliyle yiyor!”

Nasıl yenilir?

Bıçağı sağ eline alırsın, çatalı sol eline alırsın, peçeteyi boynuna sıkıştırırsın, tabağında bıçakla [eti] kesersin, şöyle sol elinle yersin... Sağ elle değil, ayıp olur. Sakın ha! Âdâb-ı muaşerete aykırı! Sol elle yiyeceksin.”

Peygamber Efendimiz; “Sağ elle ye.” diyor.

Değiştirmişler mi? Yemek değişmiş mi? Ev değişmiş mi? Âdet değişmiş mi? Kıyafet değişmiş mi?

Nasıl selamlaşırız?

“Merhaba kardeşim.”

Eskiden koyunu alırken yapılırdı bu, at alırken verirken, elle tutulup omzundan çıkacak gibi sallarlardı. Şimdi de kurbanlık alırken öyle oluyor. “Ver elini” diyor, “anlaştık” mânasına... Biz *selâmun aleyküm* derdik.

Şimdi adama *selâmun aleyküm* dediğin zaman şöyle bir bakıyor; hemen anlıyor, sakalımızdan bizim gerici olduğumuzu çakıyor; “Günaydın!” diyor. Hem de böyle öyle bir “Günaydın!” diyor ki korkunç bir “Günaydın!” diyor. Tamam, gün aydınsa aydın, güneş var, dışarıyı aydınlık. “Tünaydın!” diyor. O yalan. Tünaydın, tünkara; “günaydın” demesi lazım. Doğru konuşuyorsa geceleyin de “tünkara” demesi lazımdı, *tünkarayı* hiç duymadım. Günaydın, tünaydın. Tüneyeydin... Çubuğun üstüne çıksaydın, tüneyeydin! Ben horoz muyum, tavuk muyum?

Günaydından, tünaydından bir anlam çıkıyor, ne çıkıyor?

“Günün aydınlık olsun.”

Ama *es-selâmu aleyküm*'de “Allah sana selâmet versin. Dünyada her türlü elemden kederden sâlim ol. Âhirette de cehenneme düşmekten kurtul, cennete gir, selâmet yurdu olan cennette selâmete er, cennetlik ol.” demek. O bizim âdetimizdi.

“Bırak şu Arap'ın kelimelerini!”

Arap'ın kelimesi değil artık o, benim ecdâdım yedi asır kullanmış, hâlâ Türkleşmemiş mi?

Türkçeleşmiş. Türkçedir diyor bazı şeyler bazıları onların hepsi attın, peki attın dur bakayım ne yapıyor bu adam atıyor, atıyor atıyor atıyor sonra *bonjour*'lar nereden girdi, bir sürü yabancı kelime niye girdi?

Bonjour mösyö... How are you today?

Öyle demiyorlar da, artık o kadar değil; ama birçok yabancı kelime girdi, dilimiz değişti, örfümüz değişti, ahlâkımız değişti, sevgimiz saygımız, her şeyimiz değişti. Bu tesadüfen de olsa hayır, bir protokol gereği bir uzun planın sinsî çalışmanın sonucu oldu.

Muhterem kardeşlerim!

Ben ilim adamıyım. Ben araştırmacıyım. Ben heyecan ticareti yapmıyorum. Yüzyılın başıyla yüzyılın sonundan iki kesit aldığın zaman, yan yana koyduğün zaman görürsün. Evden kesit al, kıyafetten kesit al, nereden kesit alırsan... Arada cumhuriyet ilan edildi. Peki cumhuriyetin başından kesit al. 1930'dan kesit al. 1940'tan kesit al. Bir de

1999'dan kesit al. Bak bakalım, var mı cumhuriyetin ilk yıllarında plajlardaki o kıyafet, bikini var mı?

Yok! Değiştirdiler. Hatta düşman ettiler. Hatta bizim içimizden bazı kimseler İslâm'a düşman yetiştiler. İslâm'ı gericilik görüyorlar, müslümanları geri sanıyorlar. Şaşırıyorlar. Araba kullanan bir sakallı kardeşimiz vardı, herkes hayretle bakıyordu. Ağzı da açık, si-nek gelse içeriye girebilir. Sakallı araba kullanabilir mi? Hiç ihtimal vermiyorlar. Halbuki o arkadaş kıymetli bir arkadaş, Avrupa görmüş insan oluyor. Yavaş yavaş anlıyorlar ki müslümanlardan her şeyi bilenler var, profesörler var. Ama içimizden bazılarını bize düşman ettiler. Kesin. İsterseniz radyolara bakın, isterseniz gazetelere bakın... Zaten gazeteler cephe cephe ayrılmıştır. Birisi ötekisine veryansın eder, aynı milletin fertleri birbirine düşmandır. Birbirlerine "Ezeriz, kafasını ezeceğiz! Asacağız, keseceğiz!" derler.

Neden?

Çünkü fikirleri değişmiş. Karşı tarafı yakalayacak, asacak, ezecek, kafasını ezecek, yok edecek. Böyle konuşuruz.

İçimizden bazı kimseleri İslâm'dan koparmışlardır. Bazılarının göğüslerine kendi alâmetlerini taktırmışlardır. Çok rahat bazı kimseler yılbaşında Noel ağacını diker, yılbaşı kutlaması yapar; çok rahat... Tüm örflerini, âdetlerini, davranışlarını bize aşlamışlardır.

Ben bunu tespit eden, ülkesini seven, örfünü âdetini, ecdâdını mâzisini seven, kültür meselelerini, kültür değişmelerini bilen bir bilim adamı olarak diyorum ki;

“Bizim bunun karşısına çıkmamız lazım!”

Ben benim karşımda bir kardeşim bir yabancı kelime kullandığı zaman hangi ülkede kullandıysa o ülkenin parasıyla ceza yazıyorum ona; “10 mark!” diyorum, “10 gulden!” diyorum, “10 dolar!” diyorum.

Niye?

İşte bu meseleyi fikir bazında münakaşa edelim.

Fikir bazı ne demek?

Base; temel. *Temel* varken niye *bazı* kullanıyorsun?

“10 dolar ceza!” Cezayı basıyorum.

Ama almıyorum, korkmayın. Cezayı basıyorum da, yabancı bir kelime kullandılar mı hata ettiklerini bilsinler diye...

Otobana girdin, 10 dolar ceza, 10 mark ceza!

Otoban değil, “hız yolu” diyoruz. Her şeyin Türkçesini bulmaya çalışıyoruz. Radyoyu televizyonu tutturamadım ama öğrendim, ne olacak diye. Birisi *ünaldı*, birisi *sıncaldı*. Bir tanesi, radyo, ünü alıyor. “Dalga” demek. Radyoterapi; dalga ile terapi. Radyo, “dalga” demek. Âletin ismi radyo olmuş; saçma! Bu âlet, bunun adı *ünaldı*, ün alıyor. Ötekisi de görüntü alıyor; *sıncaldı*. Ben başka isimler de düşündüm, “Televizyona ne diyeyim?” diye. Ama daha inşaallah icatlarımı piyasaya sürmedim. Kendim düşünüyorum ama bir kelimenin bile girmesini kayıp olarak görüyorum.

Çarşı pazarı dolaşıyorsunuz; “butik” [vesaire...] Yere batsın bu butiğin senin yahu! Hiç Türkçe karşılığı yok mu?

Urba kelimesi görünce hoşuma gidiyor.

Neden?

Urba benim köyde kullandığım kelime. O da Rumca'dan gelme kelime ama Türkçeleştirmişiz. O da *obadan* geliyor, başına “u” eklemiştir, Türkçeleşmiş, halkımın kullandığı, benim damgamı yemiştir olan artık. *Urba* dersin Rum anlamaz, onu kabul ediyorum. Ama *butik*, *kuaför* [vesaire...] Ne kuaförü; *berber* işte! “Berber başka, kuaför başka.” diyorlar...

c. **Bütün Bu Oyunları Tersine Çevirmeliyiz**

Hâsılı, büyük bir oyunla karşı karşıyayız. Adamlar bir asır çalıştılar, ondokuzuncu asır, yirminci asır çalıştılar. Yirmibirinci asırda hepimizi hıristiyan yapacaklar, hepimizi kendi taraflarına çekecekler. Öyle yağma yok!

Niye?

Biz varız; yağma yaptırmayız! Evelallah, Allah'ın izniyle yaptırmayız!

Aksine biz onları müslüman edeceğiz.

Neden?

Hak yol İslâm da onun için. İslâm hak yol olduğu için biz İslâm için çalışacağız.

“Yahu senin sayın ne? Gücün ne? Mâli imkânın ne? Karşıda şöyle büyük devletler var; Rusya var, falanca var, filanca var... Sayıları şu kadar, bu kadar...”

Benim yanımda Allah var, Peygamber var! Ben hak ve hakikatten yanayım.

İbrahim *aleyhisselam* karşı taraftaki insanlar çok diye korktu mu?

Bütün şehir ahâlisi putperestti, hepsi İbrahim *aleyhisselâm*'ın karşısındaydı; üvey babası dahil. Korktu mu İbrahim *aleyhisselâm*?

Korkmadı! Hakkı söyledi. Putları kırdı.

Ne yaptılar?

Öldürmek istediler.

Öldü mü?

Ölmedi.

Neden?

Allah koruyunca kimse öldüremez.

İbrahim *aleyhisselâm*'ı ateşe atmadılar mı?

Attılar.

Ateş çok fazla değil miydi? Yanına yanaşılmayacak kadar kuvvetli değil miydi?

Kuvvetliydi.

İbrahim *aleyhisselâm*'ı ateş yaktı mı?

Yakmadı.

Nasıl yakmadı?

Allah bilir. Ben o kadar ince hesabı anlayamam. Ama Allahu Teâlâ hazretleri bir insanı korursa korur.

Sahâbe-i kirâmın sayısı da çok değildi, *rıdvânullâhi aleyhim ecmaîn*. Kureyş'in miktarı daha fazlaydı, müşrik kabileler daha fazlaydı. Osmanlı Anadolu'ya geldiği zaman bir avuçtu, bir uç beyiydi. Ümmî bir insandı, okuması yazması yoktu ki "Bu nedir?" diye soruyor. Kur'ân-ı Kerîm'den haberi yani bilgisi, okuması olsa o zaman sormaz.

"Bu ne?"

Diyorlar ki;

“Kur’ân-ı Kerîm.”

Sabaha kadar yatmıyor. “Allah’ın kitabının karşısında yatmak olmaz.” diyor. Edepli.

Öyle ümmî bir beydi, kabile aşiret reisiydi. Allah rızası için çalıştı. Çabaları Devleti Aliyye-i Osmaniyye oldu. Allah verdi. Allah’ın rızasından ayrıldılar, Allah çökertti. Her şeyi Allah nasip ediyor; yazan O, zaferi veren O.

Zaferi sahâbe-i kirâm bir ara yanlış düşündüler, dediler ki;

“Bundan önceki savaşlarda sayımız azken düşmanı yenmiştik. Şimdi sayımız çok ve Mekke’yi de fethettik. Artık bu ordumuzun karşısında kim durabilir?”

Huneyn savaşında düşmanlar, kabileler bir saldırdı, dünya başlarına dar geldi, çok fena oldular, az kalsın yeniliyorlardı.

Neden?

“Bizim bu sefer sayımız çok fazla, bizi kimse yenemez!” diye düşündüler. Zaferin Allah’tan olduğunu düşünmediler de zaferin sayı çokluğundan olduğunu sandılar. Halbuki;

كَمْ مِنْ فِئَةٍ قَلِيلَةٍ غَلَبَتْ فِئَةً كَثِيرَةً بِإِذْنِ اللَّهِ

*Kem min fietin kalîletin ğalebet fieten kesîraten bi-iznillâh.*⁸ “Nice az ordular kalabalık zalim orduları Allah’ın izniyle, Allah yardım ederse yenerler.”

Sayıda üstünlük sandılar. Allah sayıda üstünlüğün olmadığını anlattı, hezimete uğrattı. Ondan sonra da ordu Peygamber’in, Habibi’nin ordusu olduğundan yine yardım etti, düşmanları yine yendirdi. Ama ilk önce anlattı. İlk önce anlattı: Zafer Allah’tandır. Muvaffakiyet Allah’tandır. Galibiyet Allah’tandır. Yardım Allah’tandır. Sen Allah’a kul olursan senin sırtını kimse yere getiremez. Sen ihlâslı olacaksın, sen Allah’ın has kulu olacaksın, sen Allah’ı seveceksin, Allah’ın sevdiği işleri yapacaksın; Allah da seni sevecek, koruyacak.

Korumaz da şehit olursam ne olur?

Ömer Muhtar’ı İtalyanlar şehit etmiş. Şehit olursun; makamların en üstünü, o da bir koruma.

---

⁸ 2/Bakara, 249.

Müslümanı hiç kimse zarara uğratamaz. Savaşır da yenerse galip olur, muzaffer olur. Şehit olursa şehit olur, cennete gider. Daha kanının ilk damlası yere damlarken Allah şehide âhiretteki, cennetteki makamlarını gösterir. Şehit daha ilk kan damlası yere damlarken cennetteki makamını görür. Şehit ailesi efradı ve yakınlarına şefaath eder, onların da cennete girmesine sebep olur. Şehit âhiretten dünyadaki insanlara haber göndermek ister; “Korkmayın, şehitliğin makamı mertebesi çok yüksek. Siz de şehit olmaya gayret edin. Biz burada çok mutlu olduk, çok mükâfatlara erdik.” demek ister.

Âyet-i kerîmelerde öyle değil mi?

وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا

*Ve lâ tahsebenne'İlezîne kutilû fî sebîlillâhi emvâtâ.*⁹ “Sakın onları ölmüş sanma! Cenâb-ı Hakk’ın indinde onlar büyük mükâfatlarla rızıklandırılıyorlar, nimetlendiriyorlar.”

⁹ 3/Âl-i İmrân, 169.

Onlar şehit olur. Şehit olmak en yüksek mertebedir. Şehit olamayınca insanın ağlaması lazım.

Yatakta murdar mı ölmek iyi, şehit olmak mı iyi?

Şehit olmak iyi.

Ama millet ölümden korktuğu için şehitlikten de korkuyor. Halbuki ölüm her yerde gelecek; yatakta da gelecek. Korkacaksan ölümden umumî korku, herkes korkacak, herkes korkar. Yatakta kolay mı ölmek? Hastalanınca ölmek kolay mı? Kanser olunca ölmek kolay mı?

Yine zor. O halde şehitlikten niye korkuyorsun; nasılsa öleceksin.

Ölümden korkmak bütün insanların ortak tarafı. Ölümden korkmayanlar çok az. Ama şehitlikten niye korkuyorsun?

Şeytan kandırıyor. Şehitlikle ölüm aynı şey değil ki. İnsan şehit olmasa da ölecek. Öyle değil mi?

Öyle olmasa da nasıl olsa ölecek. Ölümden kurtuluş var mı?

Yok.

Azrail *aleyhisselam*'dan kaçış var mı? Nereye kaçacaksınız?

Her yere erişir. Vade geldi mi nasıl olsa gider.

O halde ölüm madem herkesin başına mutlaka gelecek, en güzel şekilde ölmek iyi değil mi?

“İyi ama hocam, yine de bir tereddüt ediyorum; dur, bir düşüneyim.”

Düşün de, bir istihareye yat da, bakalım yarın karar ver...

Ya şehitlik güzel; aklın yok mu senin?

Âyetlerde Allah methediyor. Şehitlerin çok iyi olduğunu, âhiretten haber vermek istediklerini âyetler bildiriyor; ben uydurmu-yorum ki! Kur'an'dan okuyayım isterseniz.

Onun için, Allah'ın yolunda Allah'a güzel kulluk etmeye çalışın; kimse sırtınızı yere getiremez! Sayınızın azlığından korkmayın. Üstelik sayınız da az değil. Müslümanların dünya üzerinde sayısı bir buçuk milyar; ama çöp gibi, saman gibi...

d. Bir Zaman Gelecek İki Sebepten Müslümanların Sayısı Çok Olsa da Kafirler Üstün Gelecek

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki, mucize olarak haber veriyor ki;

“Bir zaman gelecek, kâfirler sizin üstünüze üşüşecekler, çullanacaklar. Yemek kasesine yemek yiyenlerin üşüştüğü gibi sizi yemek içmek için düşmanlar sizin üstünüze üşüşecekler.”

O zaman hayret ediyorlar sahâbe-i kirâm;

“Vay be! Allah Allah... Nasıl oluyormuş?”

يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمِنْ قَلَّةٍ بِنَا يَوْمَئِذٍ

Yâ Resûlallah ve min kılletin binâ yevme izin?

“O zaman sayımız çok az olacak da ondan mı kâfirler böyle üşüşecekler?”

بَلْ أَنْتُمْ كَثِيرٌ

Bel entüm kesîrûn. “Hayır, çok olacaksınız.”

وَلَكِنْ كَغُثَاءِ السَّيْلِ

Velâkin ke-ğusâi's-seyl. "Ama selin üzerindeki saman çöpleri gibi olacaksınız."

Sayı çok ama saman çöpü gibi...

"Sizi eski ümmetlerin iki hastalığı sarmış olduğundan öyle olacaksınız."

Değersiz, kıymetsiz, saman gibi...

Eski ümmetleri saran iki hastalık: Bir;

حُبُّ الدُّنْيَا *Hubbu'd-dünya*; dünyayı sevmek, dünya hayatını sevmek.

Âhiret daha güzel...

وَالْآخِرَةُ خَيْرٌ وَأَبْقَى

*Ve'l-âhiretu hayrun ve ebkâ*¹⁰ "Daha hayırlı, ebedî..."

Âhireti sevsene!

"Ben âhireti bilmiyorum. Ne var, neme lazım! Pek de emin değilim!"

Senin imanın zayıf. Âhirete imanın varsa, *ve'l-âhiretu hayrun ve ebkâ*, "Daha hayırlı, ebedî..."

¹⁰ 87/A'lâ, 17.

Bir; dünya sevgisi. Ayrılmak istemiyor.

“Çok güzel bir arabam var hocam, bırakamam.”

Öyle bir bırakırsın ki...

“Çok güzel bir evim var, bırakamam.”

Öyle bir bırakırsın ki...

“Çok güzel ailem var, çoluk çocuğum var, ticaretim var.”

Öyle bir bırakırsın ki... Öyle bir bıraktırı-
yorlar ki insanı...

O hususta âyetler var, kelimeler var:

إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ
وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ
كَسَادَهَا وَمَسَاكِنُ تَرْضَوْنَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ
وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ
بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ

inkane abaüküm.

“Bozulmasından korktuğunuz, ticaretten hoşunuza giden evler, köşkler, biriktirdiğiniz mallar, mülkler size daha sevgiliyse başınıza

gelecekleri bekleyin!” diye *Tevbe* sûresinde âyet var.

Bir, dünyayı sevmek. Hastalığın birisi dünya sevgisi.

“Hocam, bu dünya da sevilmez mi? Bak-sana güllere, sünbüllere, bülbüllere ‘cik cik’ ötüyorlar, mis gibi kokuyorlar...”

Onların hepsi aldatıcı. Bu dünyaya çok insanlar aldandı; bu dünya onların hiçbirisine yâr olmadı, hepsi bırakıp gittiler. Hani babaların, dedelerin? Hani akrabaların, yaşlılar? Dünya onlara yâr oldu mu ki sana yâr olsun?

Sana da yâr olmayacak, sen de bırakacaksın. Senin de mallarını mirasçılar yiyecek, bölüşecek, belki dua bile etmeyecek. “Enayi, harcamadı da, bir şey yapmadı da, biriktirdi de, biz de yiyoruz...” diyecekler. İşin gerçeği bu.

Dünya kime yâr olmuş? Sen seviyorsun ama o seni sevmiyor ki, bîvefa dünya... “Yalan dünyasın!” diyor Yunus Emre. Yalan mı söylüyor?

Doğru söylüyor; yalan dünya. Bir varmış bir yokmuş, işte geldik işte gidiyoruz...

Bir; dünya sevgisi yanlış. Bunu atmamız lazım.

“Neyi seveceğiz hocam?”

Âhireti sev. Cenneti sev. Allah’ı sev. Resûlullah’ı sev. Kur’an’ı sev. Hayrı sev. İyiliği sev. Fedakârlığı sev. Mertliği sev. Güzel huyları sev. Sevecek o kadar güzel şeyler var ki... Bula bula bu cîfeyi mi buldun? Bu lâşeyi mi buldun? Bu leşi mi buldun sevecek?

Ne kadar gafiliz yâ Rabbi! Sen bizi gafletten uyandır.

Bir; *hubbu’d-dünyâ*...

Ben size ters şeyler söylüyorum ama ters mantıkla yetiştiğiniz için size ters geliyor, benimki doğru. Siz amuda kalkmışsınız, bana öyle bakıyorsunuz, beni ters görüyorsunuz; benimki doğru. Siz ayaküstü kalkmışsınız, tepesi üstü, amuda kalkmış, bakıyorsunuz her şeye... Sizin düzgün gördüğünüz şeyler ters aslında. Siz Batılı terbiye ile yetişmişsiniz, materyalist yetişmişsiniz, dünyayı ondan seviyorsunuz, bırakamıyorsunuz, bırakamıyoruz. Bana da bulaşmış, ben bu sözleri söylüyorum ama benim de bulaşığım var içinde... Kolay

değil, dünyayı sevmek bir hastalık. İster inan ister inanma, ister kabul et ister kabul etme, bir gün acı bir şekilde o sana bu hakikati öğretecek, bir gün bu dünyadan acı acı ayrılacaksın; istesen de istemesen de...

“Es’ad Hoca söylemişti. Kaç yıl önce söylemişti...”

Ben söylemiyorum; Kur’an söylüyor, Peygamber Efendimiz söylüyor.

Birisi dünya sevgisi, *hubbu’d-dünyâ*. Biri de; **وَكْرَاهِيَّةُ الْمَوْتِ** *kerâhiyetü’l-mevt*;¹¹

ölümden korkmak.

Müslüman ölümden korktu mu biter; Müslümanlığın ne mertliği kalır, ne şehâmeti kalır, ne yiğitliği kalır. Ölümden korktu mu mertlik gider, nâmertlik başlar, dalkavukluk başlar, tabasbus başlar, kötü huy başlar. Müslüman mertçe ölümü karşılaşmasını bilmeli.

Feridüddîn-i Attar neden yola gelmiş, büyük bir şeyh olmuş?

---

¹¹ Ebû Dâvud, “Melâhim”, 5, r. 4297; Begavî, *Şerhu’s-sünne*, XV, 16, r. 4224; Ebû Nuaym, *Hilyetü’l-evliyâ*, I, 182.

Dervişin birisi dükkânına gelmiş, yani Ak-tar, koku, baharat filan satan bir dükkânı varmış. Dervişin birisi gelmiş, buna nasihat etmiş. O da;

“Ya sen bu söylediklerini yapabilir misin?” demiş.

Yani âhiret filan gibi, neler söylediye...

“Yaparım.” demiş.

“E yap bakalım...” demiş.

Derviş yapmış; Feridüddîn-i Attar’ın gözü önünde yapmış.

Bismillâhirrahmânirrahîm. Eşhedü en lâ ilâhe illallah ve eşhedü enne Muhammeden abduhû ve resûluhû demiş, gözünün önünde orada ruhunu teslim etmiş.

Şu hâle bak!

Bu bir hikâye, menkıbe, belki olmadı; ama olan bir şeyi anlatayım:

Bizim ihvânımızdan Tekirdağlı bir hacı amca babasının olayını anlattı. Hacı Fazıl, nur içinde yatsın, mert bir insandı. İskerderpaşa camiinin alt kapısının yanında birinci katta bir evi vardı, sabah namazından sonra

misafirleri alır, orada kahvaltı yaptırırdı, iyilik yapmaya çalışırdı. Bazen de ben Ankara'dan İstanbul'a vaaza geldiğim zaman çekip kenara "Yahu sen nasıl yapıyorsun bu işi? Nasıl başa çıkıyorsun bu uçak parasıyla? Al, uçak parası da benden!" diye bana uçak parası filan verdiği de olmuştu. Hayır sahibi. O anlatıyor.

Onun babası Tekirdağ'ın müftüsünü ziyarete gitmişler. Dünyayı anlayın, bilin ki dünyanın, bu hayatın sizin bilmediğiniz çok tarafları var. Tekirdağ müftüsünü ziyarete gitmişler. Tekirdağ müftüsü evliyâullahtan. Bizim Hocamız Mehmed Zahid'in Hocası'nın kardeşi, Mustafa Feyzi Efendi'nin biraderi Tekirdağ müftüsü. Onu ziyarete gitmişler. Tekirdağ müftüsü evliyâullahtan; evinde misafirsiz yemek yemiyor, misafir olmadığı zaman hanlara gidiyor, hanlardan işçileri buluyor, "Gelin bizim evde yemek yiyelim." diye, ille sofrada misafir olacak. Cömert, iyiliksever, müftü efendi, dürüst, efendi, namazlı niyazlı müftü efendi...

Bu bizim Fazıl amcayla birisi onu ziyarete gitmiş, el öpmüşler. Çıkarken müftü efendi

o ikinci şahsı çağırmış. Fazıl Efendi'nin babasını değil, ötekisini çağırmış, kulağına bir şey söylemiş. O da demiş ki;

“Peki efendim, olur. Baş üstüne efendim.”

Gizli bir şey söylemiş, o da; “Peki, baş üstüne.” demiş. Şu işe bak...

Fazıl Efendi'nin babası dışarı çıktığı zaman sıkıştırmış:

“Müftü efendi seni niye geri çağırdı? Niye benden gizli sana bir şey söyledi?”

“Ya sır... Sana da söyleseydi, söyleyecek bir şey olsaydı seni de çağırırdı. Seni çağırmadı, bana söyledi.”

Israr etmiş. Belki and vermiş, nasıl ol-duysa... “Söyle Allah aşkına!” dedi, “Allah aşkına!” deyince dayanamadı belki...

Müftü efendi ne demiş?

Aklınız durur; 40 yıl düşünseniz aklınıza gelmez. Bilenler biliyor. Ama bilmeyenler için söylüyorum. Müftü efendi o çağırdığı kimseye demiş ki;

“Biz seninle iyi kardeşiz, küçüklükten beri ahbabız; mahalleden, tahsilden, mektepten, medreseden arkadaşız. Ben yarın âhirete göçeceğim, gel beraber gidelim.”

Vallâhi böyle anlattı Fazlı Efendi! O da;

“Baş üstüne efendim.” demiş.

Fazıl Efendi anlatırken diyor ki;

“*Tübe vallah*, ertesi gün ikisi birden öldü!” diyor.

Tekirdağ şivesiyle, *tevbe* demiyor; “Tübe vallah, ertesi gün ikisi birden öldü!”

Bak, aklın alıyor mu bu işi?

Müftü efendi; “Gel beraber gidelim.” diyor, “Baş üstüne efendim.” diyor, beraber gidiyorlar ertesi gün...

Nereye?

Ölüyorlar yahu, âhirete gidiyor. Ölümden korkmuyor. “Peki efendim.”

“Ya işim var, gücüm var... Borcum var, harcım var... Çocuğu evlendireceğim...” ve saire değil; “Peki efendim!”

Allahu Ekber!

Biz hayatı bilmiyoruz. İslâm'ı da bilmiyoruz. Tasavvufu da bilmiyoruz. Bizim hiçbir şeyden haberimiz yok. Biz haberdar olsaydık, iyi müslüman olsaydık dünya çok değişir. Bu dünyadaki pisliklerin çoğunun sebebi biziz! Bizim çalışmamamız! Dünyayı sevmek, bir; ölümden korkmak, iki.

Ne korkuyorsun ölümden? Ölünce nereye gideceksin?

“Cennete.”

Cennete gideceksen burada durduğun kabahat senin yahu, burada durduğun ziyan!

“Cehenneme gideceğim” diye korkuyorsun, değil mi?

Kabahatlerini hatırlıyorsun, tabii ondan korkuyorsun. Diyoruz ki;

“Biraz daha yaşayayım; tevbe edeyim de, sevap biriktireyim de cennete öyle gideyim...”

Bu da güzel. Tabii müslümanın yaşaması, sevap kazanması iyidir. yani az çok iyi. Kimisi böyle düşünmeden ölümden korkuyor, kaçıyor. Nereye kadar? Kov gitsin, nereye kaçacaksın ölümden?

Mümkün değil. O halde mertçe yaşa. Ölüme hazırlıklı yaşa. Ölüme hazırlığını yap. Son nefeste *Lâ ilâhe illallah* demek için *Lâ ilâhe illallah* idmanı yap.

Bu adam bu halteri niye böyle boyuna kaldırıyor yahu, Allah Allah?

Kaç defa kaldırıyor...

Bu adam niye böyle her sabah koşuyor?

Biz sabah namazına gidiyoruz; o eşofmanını, idman elbisesini giymiş boyuna koşturuyor. Biz camiye gidiyoruz, o ihtiyar karı koca koşturuyor.

Niye?

İdman yapıyor; “Kuvvetli olayım. Kalbim rahat etsin. Yağlarım erisin.” diye.

Sen de *Lâ ilâhe illallah*'a idman yapsana. O ölümün sıkıntısı geldiği zaman bakalım aklına *Lâ ilâhe illallah* gelecek mi? “Yandım! Ah anam, vah babam!” dersene ne olacak?

Son nefeste *Lâ ilâhe illallah* lazım. *Eş-hedü en lâ ilâhe illallah* demek lazım. Onun idmanını yapsana.

“Yok hocam, tesbihten namazdan pek nasibim yok, bana öyle şeyleri pek söyleme. İlericiyim. Cami için benden para isteme. Mektep için olursa veririm.”

Millet öyle...

“Sakın *hû* deyicilerden olma...”

Televizyonda da bir iki sahne yakalamışlar, saçı başı dağınık, *Allah* diyen bir iki tane dervişi yakalamışlar, ikide bir de onu çıkartıyorlar.

Peki siz diskotekte bundan beterini yapmıyor musunuz? Bre insafsızlar! Sizin diskotekteki danslarınız; kadının erkeğin karşı karşıya geçip hoplayıp zıplayıp saçı başı dağıtması daha mı mantıklı?

Bunlar hiç olmazsa *Allah* diyor, kendinden geçiyor. bilmem şöyle olmuş, korkutuyor vah erbabı tarikat vay, işte aczimendiler, işte bilmem neler.

“Zaten bunların hocaları da ahlâksızdı... İşte bunların işi de hep budur...”

Canım bir meslekten bir ahlâksız insanı bulup da onu ortaya koymak istersen ben her mesleği yerin dibine batırabilirim. Doktorluğu

batıramaz mıyım? Kötü misalleri alarak doktorluğu yerin dibine geçirebilir miyim, geçiremez miyim?

Geçiririm. Kürtaj yapan var, sömüren var...

Öğretmenleri yerin dibine batırabilir miyim, batıramaz mıyım?

Var, ne öğretmenler var...

Ama asil mesleklere olumsuz propaganda yaptıırılmıyor.

Amerika'da radyo ve televizyonun sekiz kuralı var; "Polise çatmak yok. Din adamına çatmak yok, iğnelemek yok, onu kötü düşürmek yok. Ana fikir olarak şunlar şunlar yok..." diye [kuralları] koymuşlar. Amerikan filmlerinde en sonunda gangasterler hep ölmez mi? Hep öyle mi olur hayatta?

Olmaz. Ama öyle yapacak, sonunda halka kötülük yapan kötülük bulur, mahvolur diye [anlatacak.] Halbuki her zaman öyle olmaz. Anlıyor musunuz?

Amerikan filmlerinin ben sonunu, kim ölecek kim kalacak, size filme başlayınca söyleyeyim. Hafiyesi ölmez bir kere... Polis-

ten biraz iş birliği yapan olursa sonunda tevbekâr olur, yaralanır, ölür. Ama sonunda tevbekâr olur. Eğer senaryoya tevbekâr olduğunu koymasalar o filmi Amerika oynattırmaz. Enayi mi Amerika? Amerika ne?

Amerika pragmatist; işin sonucuna bakıyor.

Avustralya o kadar dindarları tutuyor ki, o kadar kiliseyi tutuyor ki, İstimor'da kilise şey yapıyor destekçisi kilise. Çünkü adamlar sonuca bakıyorlar.

Herkes böyle çalışırken sen benim elimi kolumu bağlarsan, kelepçelersen, çalıştırmazsan, herkes bana yumruk vururken mertlik mi bu yahu? Bırak, benim de elimi çöz, hiç olmazsa mertçe bir mücadele vereyim, ben de bir vurayım da görsünler bakalım! Sen benim elimi ayağımı tut, dört kişiyle karşı taraftaki de geçsin bana yumruk atsın. Yumruk attırtıyorsun sen, bu mertlik mi yahu? Bu gangaster işi, çeteler yapar bunu... Çete reisinin adamları hafiyesini kolundan bacağından tutarlar, o da yumruk vurur. Ama hafiyesi bir kurtulur, sonunda şöyle yapar böyle yapar... Bayılıyorum o Japon filmlerine...

Havada bir uçuyor, bir takla atıyor, bir ayağıyla vuruyor, dokuz tane adamı yere seriyor... Oh, rahatlıyor, benim gerilimim gidiyor; bir Japon filmi gördüm mü çok hoşuma gidiyor.

“Ben de öyle yapacağım!” diye uğraşmak lazım.

Hubbu'd-dünyâ, dünyayı sevmek; seveceksin. *Ve kerâhiyetü'l-mevt*, ölümden korkmak... Seveceksiniz, ölümden korkuyorsun çünkü hazırlıklı değilsin, çünkü kendini toparlamamışsın. Kendini toparla, ölüme hazırlıklı ol. Yarın ölecekmiş gibi ölüme hazır ol da bin yıl yaşa. Allah uzun ömür versin. Ama yarın ölecekmiş gibi hazırlıklı ol.

Müftü efendi; “Gel, beraber gidelim.” dediği zaman kaç kişi gidebilir? Var mı bir babayiğit, “Ben gidebilirim.” diyen?

Yok. Belki anayiğit vardır. Babayiğitlerden yoksa anayiğitlerden belki vardır. Bazen anayiğitler babayiğitlerden daha babayiğit oluyor. Öyle bir kasabaya gidiyorlar, alimalah orada ses geliyor, İslâm'ı güldür güldür tanıtıyorlar, Allah razı olsun çalışanlardan...

Gayrete gelin. Gafleti bırakın. Allah'ın rızasını kazanmaya çalışın.

e. **Mazluma Yardım Etmek Mü'minin Vazifesidir**

Allah tevîkîni refîk etsin. Sevdiği kul eyesin. Ömrümüzü bereketlendirsın. Salih ameller işlemeyi nasip etsin. Arkada güzel eserler bırakmayı nasip etsin.

Ben istişare diyecektim ama lafı uzattım, bu işin istişarelik tarafı kalmadı gibi geliyor bana. Ama yine söz almak isteyen varsa bunları bırakabilirim.

Yalnız şunu söyleyeceğim: Etrafımızdaki ülkelerin hepsinin gözü bizdedir. Sırbistan'ın amacı sadece müslümanları Balkanlar'dan atmak değildir. Bu adamların amacı müslümanları Anadolu'dan da atmaktır, haberiniz olsun! Söylüyorum, bilerek söylüyorum! Konuşmalarımdan naklederek söylüyorum, algıladıklarımıdan söylüyorum. Etrafımız düşman doludur. Etrafımız ateş çemberidir. Kafkasya'da yangın vardır, Balkanlar'da yangın vardır. Gözünüzü açın, hazırlıklı olun, dikkatli olun! Dininizden taviz vermeyin. Dininize sımsıkı sarılın. Haklarınızı koruyun. İyi insan-

lara yardımcı olun. Kötülükleri engellemeye çalışın. Emr-i mâruf nehy-i münker’i bırakmayın. Bırakırsanız Allah başınıza bir bela sarar, salih kullar dua ettiği halde duanızı Allah kabul etmez; emr-i mâruf nehy-i münkeri terk ettiniz diye... Kötülüğü engelleyeceksiniz, iyiliği yaptıracaksınız.

Başörtü örtmek her kızın, kadının, namuslu müslümanın dinî hakkıdır; bunu engellemek anayasaya aykırıdır. Türkiye’de hukuk çiğneniyor. Yargıtay başkanının dediği gibi, hakkınızı koruyacaksınız. Cami kurmak, camide ibadet etmek hakkınız; hakkını koruyacaksınız. Sakal bırakmak hakkındır; hakkını koruyacaksınız. Bunlar küçük şeylerdir ama diyorlar ki;

“Küçük şeylerle uğraşma.”

Peki karşı taraf niye uğraşiyor?

Başörtüsü bir partinin simgesi oluyor, peki MHD’den de birisi meclise girdi, o partinin simgesi değil. Müslümanların simgesi, imanın simgesi. Niye yalan söylüyorsun? Bir partinin simgesi bile olsa parti meşru olduktan sonra partinin simgesi yasak değil ki, kanunsuz suç olmaz, ne demek bu?

Hukukçular bilir. Yani kanunda tarif edilmemiş bir şey suç diye bir insana yüklenip de ondan cezalandırılmaz. Suçun kanunîliği prensibi esas ana esastır. Yargıtay başkanı da onu söylüyor. Ben Yargıtay başkanının dediklerini satır satır okudum, hepsini anlıyorum, çok iyi anlıyorum. Neden rahatsız olduğunu gayet iyi anlıyorum. “Türkiye’deki teokratik devlet oldu.” diyor. Aksi teokratik yani anti İslâm dine sahip oldu, onu diyor. Doğru söylüyor. Ben söyleseydim, “Es’ad Coşan söyledi.” derlerdi. Yargı ahlâkı, hukuk ahlâkı olduğu için doğru söylüyor. Laikliği çiğniyor. Çünkü laik bir devlet böyle dine karşı karar almaz. Başını örttü diye fakültenin en çalışkan kızını atamaz. Birincilikle fakülteyi bitirmiş, başörtülü diye diploma merasimine kattırmıyor. Yamyamlıktır bu, yanlıştır! Onu desteklemezseniz, onun yanında yardımcı destekçi olmazsanız bela size de gelir. Hem de belayı, ceza-yı Allah verir.

Neden?

Mazluma yardım etmek mü’minin vazifesidir.

Peygamber Efendimiz bildiriyor ki;

“Bir insan, mü’min kabre konuluyor. Konulur konulmaz azap meleği başına ateşten bir topuzu bir tane patlatıyor, kabrin içi ateş ve duman doluyor!

Diyor ki;

‘Ben müslümanım, niye bana vuruyorsunuz bunu? Yapmayın, etmeyin! Ben *Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah* diyen insanım.’

‘Evet, öylesin; ama sen yaşarken zalimler bir mazluma eza cefa ediyorlardı, onların yanından geçtin de mazluma yardım etmedin. Bu azap ondan!’ diyor.” Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfinde böyle buyuruyor. Mazluma yardımcı olmazsanız, hakkı tutmazsanız, dinden taviz vermeye hakkınız yok. Din sizin değil; din Allah’ın. Dinin ahkâmını törpülettirseniz bela size gelir. Yani Allah sizi de cezalandırır.

Onun için, eğri de otursanız doğru konuşacaksınız, hakkı söyleyeceksiniz. Hakkınızı çiğnemeyecek. Karşınızdaki adam sizin gibi bir vatandaşdır, size bir üstünlüğü yok. Kanun karşısında bütün insanlar eşittir. Anayasayı çiğnettirmeyeceksiniz. Kanunları çiğnettir-

meyeceksiniz. Madem kanun konulmuş, kanunu uygulattıracaksınız. Uygulamayanın karşısına çıkabileceksiniz. Medeniyet budur. Medenî idareler böyle yapar. İngiltere, Fransa, Amerika böyle yapar. Bizde medeniyet de böyle ısmarlama ve böyle takma olduğu için millet demokrasiyi de kullanmasını bilmiyor.

Onun için, sizi medeniyete davet ediyorum. İnsafa, hakkaniyete davet ediyorum. Hizmete davet ediyorum. Çok büyük oyunların karşısında olan mazlum ve masum bir milletin fertlerisiniz; millete hizmet etmeye davet ediyorum! Allahu Teâla hazretleri cümlenize tevîkîni refîk etsin. Hepinizi hayırları işlemeye muvaffak etsin. Cennetiyle cemâliyle müşerref eylesin. İki cihanda aziz ve bahtiyar eylesin

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
9 Cemâziye'l-Âhir 1420 / 19.09.1999
İsveç

[Bütün KONFERANSLAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

